

Ö Y K Ü

iki aylık öykü dergisi yıl 4 sayı 22 (agustos-eyül 2007)

dosya:

Öyküde Karakter Yaratmak-1

• abdullah barmanca • abdullah seyki • ayşe zümrü yılmaz • feride çarlık • fuat avcı • güray sönmez
• h.a. anderson • hasan ayar • hanna bayraktar • hüseyin altınsoy • hüseyin su • köksal ulu
• meltem erkan • mehmet naci • mehmet beyaz • mehmet sabri zengin • muammer kömürcüoğlu
• murat aral • mustafa freyzer • mustafa sabri • necati mert • neşir rasim • omer ferit dönme
• ömer intezar • Sadık yalçınoğlu • suat kemal yazgı • salih oğul • zeki derya

22

HECEÖYKÜ'DE BU SAYI

	ÖYKÜ GÜNDEMİ	
Hüseyin Atlansoy	<i>Hııırtı</i>	3
Abdullah Harmancı	<i>Öykücüler İçin Yaıasın Google!</i>	4
Suavi Kemal Yazgıç	<i>Öykü Boı Kâğıda Yazılır</i>	5

	ÖYKÜLER	
Mustafa Şahin	<i>Yedek Yazar</i>	10
Sadık Yalsızuçanlar	<i>Rüya ile Tabiri</i>	15
Köksal Alver	<i>Geende/Avare Öykü/Yorgun Yazar</i>	17
Ömer Faruk Dönmez	<i>Pantolon Giymeyi Unutan Adam</i>	20
Mehmet Erkan	<i>Al Kiraz Üstüne Kar Yağmıı</i>	22
Abdullah Őevki	<i>Girememek</i>	29
Zeki Derviş	<i>Atlasr</i>	37
Mustafa Mestür	<i>Duvar Üstünde Birkaç Eğri Büğrü Çizgi</i>	42

Hasan Aycın	<i>Çizgi</i>	46
DOSYA	ÖYKÜDE KARAKTER YARATMAK-1	
Necip Tosun	<i>Karakter: Yeni Bir Hayat Teklifi</i>	48
Őaban Sağıık	<i>Öykülerdeki "Tip"lerin Yaıadıkları Yer ve Zamanla...</i>	56
Firdevs Canbaz	<i>Ötekileıtiren Kadın ve Kadın Yazar</i>	69
Hasan Boynukara	<i>Öyküde Yazar, Anlatıcı, Karakter İliııkisi</i>	81
Necati Mert	<i>Biyografik ve Otopiyografik Öyküde ...</i>	88
Mehmet Narlı	<i>Anlatım Tutumu/Teknikleri ve Öykü Kiııileri</i>	94

	ÖYKÜLER	
Güray Süngü	<i>Deli Gömleđi</i>	101
Mehmet Sabri Genç	<i>Hamal Bekir</i>	120
Ayıe Őener Yurtseven	<i>İkindi Tepesi</i>	125
Muammer Küçükergör	<i>Iıık</i>	127
Fuat Ovat	<i>Hellisnen</i>	130
H.C. Andersen	<i>Bülbül</i>	134

	SÖZLÜK	
Hüseyin Su – Ömer Lekesiz	<i>Öykücüler ve Öykü Kitapları Sözlüğü-22</i>	142

	ÖYKÜ KİTAPLIđI	
Mehmet Öztunç	<i>Can Ağırsı</i>	156
Murat Erol	<i>Yüzüstü Düşler/Giz Üstü Mektup</i>	157
	<i>Dokunan</i>	159

Ö Y K Ü
İki Aylık Öykü Dergisi

YIL: 4 SAYI: 22 AĞUSTOS-EYLÜL 2007

Yayın Türü: Yerel Süreli

Hece Yayıncılık Ltd. Şti. Adına
Sahibi: Ö. Faruk Ergezen

Yazı İşleri Müdürü: İbrahim Çelik

Yayın Yönetmeni: Hüseyin Su

Yönetim Yeri
Konur Sk. No: 39/1
Kızılay/Ankara

Yazışma: P.K. 79 Yenişehir/Ankara

Tel: (312) 419 69 13 **Fax:** (312) 419 69 14

İnternet Adresi: www.hece.com.tr
e-mail: hece@hece.com.tr

Teknik Hazırlık: Hece/Bülent Güler

Kapak: Sarakusta **web:** www.sarakusta.com

Baskı: Öncü Basımevi **Tel:** 384 31 20
K. Karabekir Cad. Ali Kabakçı İş Hanı No:85/2
İskitler/ ANKARA

2007 Yılı Abone Bedeli:
Yıllık: 45 YTL.
Kurumlar İçin: 110 YTL.
Yurt Dışı: 100 Euro

Posta Çeki: 149582
Hece Basın Yayın Ltd. Şti.

Gelen yazılar yayınlansa da yayınlanmasa da geri verilmez. İlkelerimize uymayan ilânlar alınmaz.

Baskı Tarihi: 31.07.2007

HÜSEYİN ATLANOY

HIŞIRTI

Bazı öyküler vardır. Okursunuz. Bir daha okursunuz. Bir daha... Sonra öykücüyü keşfedersiniz. Aslolan'ın öykü değil "öykü anlatan" olduğunu sezersiniz. Bu durum size bir kapı açar: Kitap değil "yazar" okumanın daha değerli ve verimli olduğunu kavrsınız.

Hastalar ve Işıklar benim okuduğum ilk öykü kitabı. Bu kitabın içinde yer alan "Pus" öyküsü ise içinde sanki bir Cebraill solğu esintisini barındırıyor gibi. Yazılan bir öyküye değil de, öykücünün öyküyü soluk soluğa ürperişlerle 'ilhan'ın en büyük söz ileticisinin kanatlarından devşirdiği bir 'duru metin'e benziyor sanki. Peki bu durum'un, bu atmosferin sıkı ve başarılı örneği ne olabilir? Tabii ki öncelikle "Mor Sinerler" öyküsü. Ya da "Hişirtti." Bir öykü nasıl yazılır'a örnek gösterilebilecek, "ders" olarak okutulabilecek bir öykü. (Edebiyat Fakültelerine duyurulur. Kutlu'nun önerisini ben de yineliyorum.)

* * *

Rasim Özdenören öykü atmosferini kurarken/oluştururken 'bir karakter oluşturabilme' güvenini sürekli bünyesinde bulundurmuş, gerek insanal gerekse doğa'ya ilişkin sahneleri bir hukukçu (evet!) titizliği ile normları ve değer'i öykülerinin sağlam iskeletine yedirerek canlandırabilmiştir. Bu işlemden o kadar başarılı olmuştur ki 'iskelet', öykünün iskeleti okur tarafından hissedilmez. Necip Fazıl'ın şiirlerinde de bu 'başarı' gizlenmiştir.

Bu başarının sebeplerinden biri belki de Rasim Özdenören'in 'sfer' seçiminde yazarlığının başında yapmış olduğu doğru tercihlerdir. Rasim Özdenören, dünya edebiyatından örnek yazarları seçerken (yineleyelim kitap seçiminden 'yazar seçimi' daha önemlidir) aslında 'kendini seçme' işlemini gerçekleştirmiştir. Victor Hugo'dan bahsedilebilir ama seçilen Stendhal'dir. Tolstoy okunmalı ancak Dostoyevski seçilmelidir. Steinbeck atlanılmamalı

ÖYKÜ GÜNDEMİ

Rasim Özdenören

ama Faulkner hakettiği kadar şeye buyur edilmelidir. Gerek öykülerinde gerekse “*Ben ve Hayat ve Ölüm*”den başlayarak süregelen yazılarında yağmur altında tren istasyonunun tam karşısında bir bankta oturarak sevgilinin hatirasını bekleyen bir sanatkar hüviyetindedir. Bu bekleyiş o kadar uzun bir bekleyiştir ki her şeye ‘şahit’ olur. Doğru ve dürüst bir şahit. Serüvenin ‘asil’

adamı olduğu halde ‘asil adam’ olduğu dile getirilmekten sakınılmış sanki... İstasyonun karşısında asla bitmeyecek bir şiir ve ne söyleyecekse mutlaka söylemenin bir yolunu bulmuş bir söz ustası vakarı ile yaşamakta/yazmakta/söylemekte/susmaktadır.

— Öyküleri hasta bir dünyanın hastalarına ilaç olabilecek özelliktedir. Üstelik ‘yan tesiri’ de yoktur.

Son olarak belki şunlarda söylenebilir. Hem ‘hikâye’de hem de ‘öykü’de ustalığı teslim etmemiz gerekiyor. Dönem dönem yakınlık hissettiği ‘Bilge Karasu’ öykücülüğünü ise bence düzyazılarında ‘bile’ aşmıştır. Çünkü ‘sabite’leri vardır.

* * *

Türk öykücülüğünde hep ‘milat’lardan bahsedilir. Ömer Seyfettin bir milattır, Sait Faik/S. Ali birer milattır gibi. Sanırım burda bir dakika durulur. Rasim Özdenören öykücülüğünün ‘bir hicret’ olduğunu ‘özden’, ‘öz’e doğru bir hicret olduğunu söylememiz gerekiyor. Bünyesinde hakkı ve değeri bilinmemiş bir ‘Battal hüznü’nü sürekli taşıyıp büyüttüğünü de tabii...

ABDULLAH HARMANCI

ÖYKÜCÜLER İÇİN YAŞASIN GOOGLE!

Eskiler “iptidai bilgi” derlenmiş. Hayatımızı devam ettirirken bize lazım olan şey-

ler... Belki de zaman zaman “ayrıntı” deyip üzerinde durmadığımız, zihnimizi meşgul etmesini istemediğimiz bilgiler... Ama bir şekilde hayatımızın içinde varlar. Galiba öykücülere en çok lazım olan şeylerin başında “iptidai bilgi” geliyor. Çünkü öykü, hangi edebi akımın anlayışını benimsemiş olursak olalım ya da ne tür bir öykü yazıyor olursak olalım, bu tür bilgileri gereksiniyor.

Öykü kişinin yurt dışına çıkacak, birtakım resmi işlemler gerekli, pasaport çıkartacak, vize alacak; tüm bunların ayrıntılarını birkaç önemli fırça darbesiyle verebilmeniz gerekiyor. Tam da bu tür işlerle uğraşan insanların karşılaştığı sorunları birkaç dokuşla verebilmelisiniz.

Öykü kişinin burnuna bir “takı” takmış. Havalı, asortik, üniversiteli bir genç kız. Burna takılan o takının özel adını, varsa çeşitlerini ve anlamlarını bilmeniz gerekebilir. Çok derinliğine değil elbette, ama tam da denildiği gibi, “iptidai” alanlarda bilgi sahibi olabilmenin yolu artık google’dan geçiyor.

Benim gibi bu kabil “hayat bilgisi”nden, iptidai bilgiden nasibini hiç mi hiç almamış, bilgisizlikten, beceriksizlikten fazlaıyla nasibini almış birisi, haddini bilemeyip de öykü yazmaya kalkınca google yardımına hız gibi yetişiyor. İlaç gibi geliyor. Elbetteki bir noktaya kadar, elbetteki kısmi olarak...

Ben çiçeklerden ve diğer şeylerden anlamayan biriyim. Diğer şeyler neyse de, çiçeklerden hiç mi hiç anlamıyorum. Saksıda yetişenler, bahçede yetişenler vs. Halbuki, üniversitedeki odasını çiçeklerle doldurmuş bir kadın akademisyenin öyküsünü yazıyorum. Öyküde çiçeklerle ve kitaplarla odasını ve hayatını doldurmuş bir kadın var. Üstelik edebiyatçı. Başlıyorum çevremdeki insanlara yalvarmaya. Şu sizdeki, salondaki büyük yapraklı çiçeğin adı neydi? Yah Allah aşkına, biriniz bana söylesin, begonya saksıda mı yetişir? Eee rengi nedir? Bir “anlam”a gelir mi bu çiçek? Mesela ayrılık mıdır, mesela hüznün müdür? İnsanların sabrı da bir yere kadar... Yahut başka bir vesileyle, eşime diyo-

rum ki, *blender* nedir, *mikser* nedir, *robot* nedir, rende, şu bizim bildiğimiz rende midir?

Parfümler, ev eşyaları, arabalar, emlakçılar, neler neler... edebiyat, hele hele öykü, roman, “başkasını” anlatmaksa, kendi mesleğimizin, ilgi alanlarımızın dışında kalmış insanların da dünyasını anlatabilmekse, o zaman google yardımınıza yetiyor. Arama motorunu açıyor, “sardunya” yazıyorum. “Grafikler”den arattırıyorum. İşin güzel tarafı da bu. Arattırmak! Siz arkanıza yaslanıp bekliyorsunuz. O sizin için arıyor. O kadar çok çiçeği ilk defa google’ın pencerelerinden gördüm ki... O kadar çok nesneye internetin benim için araladığı pencerelerden ulaştım ki!

Ve şimdi sizin, bu satırları okurken dudak bükmeye başladığınızı da fark etmiş durumdayım. Google’dan tanınan çiçeklerden, google’dan öğrenilen “hayat”tan hikayeciye ne hayır gelecek! Ben de zaten “iptidai” bilgi arıyorum. Aradığım çiçeklerin ruhu değil, onu orada bulamayacağımı biliyorum. Ama mesela ciddi bir gaf yapma *şansınızı* ortadan kaldırıyor internet! En azından “parsing”in nasıl bir şey olduğunu dünya gözüyle görüyor ve havallı kahramanınıza (üniversiteli genç kız) karşı mahcup olmuyorsunuz. Az şey mi yani?

Evet. Bir keresinde de pencere pencere “parsing” aradım. Bir keresinde de Edith Piaf aradım. Neyi bulamayacağınızı biliyorsanız, google ve benzeri arama motorları, size neyi verebileceğini çok iyi biliyorlar!

Galiba daha ürpertici olanı, “iptidai bilgi”den mahrum insanların hızla azalıyor olmasından daha ürpertici olanı, o iptidai bilgiyi üreten hayatın, evet hayatın kendisinin, usul usul hayatımızdan çekiliyor oluşudur. Burada duralım. Burdan sonrası, tam hikâyelik!!!

SUAVİ KEMAL YAZGIÇ

ÖYKÜ BOŞ KÂĞIDA YAZILIR

Daha önce bir yazımda öykü boş kâğıda yazılmaz demiştim. Şimdi ise tam tersini söylüyorum. Hem de fikrimi değiştirmeden yapıyo-

rum bunu. Evet, öykü boş kâğıda yazılmaz. öykü yazarının milâd benim deme lüksü yoktur. Buna da amenna. Ancak bütün bunlar, öykü yazarının kâğıtla başbaşa olduğu ve öykünün sadece yazarının kendi çabasıyla inşa edilebilen bir şey olduğu gerçeğini de değiştiremez. Rasim Özdenören’in de dediği gibi, “Öykü yazarı, öykü biçiminde anlatmanın üstesinden gelebilen kişidir.” Yazar ya öykü yazmanın üstesinden gelmeyi ya başarır ya da altında kalır.

Öykü yazarının hesaplaması, hesaplaşması gereken bir öykü birikimi vardır. Ancak bu yazarın boş kâğıtla karşı karşıya olduğu, yazılan her öykünün o güne kadar yazılan öyküler sayesinde olduğu kadar, mevcut öykü birikimine rağmen de yazıldığı gerçeğini değiştirmez. Öykü yazarı, mevcut öykü birikimini okuyarak eleştirerek olgunlaşır ama rüşünü ispat etmesi ise “boş kâğıda yazdığı yeni öyküler” sayesinde olur.

Yazılan her yeni öykü kendi kurallarını da yanında getirir. Her iyi öykü mevcut kuralları ve öyküleri algılama biçimini, okurun ve eleştirmenin öyküden beklentilerini değiştirme gücüne sahiptir.

Öykü boş kâğıda yazılır. Yazar boş kâğıt ile karşı karşıya iken kendini yazmaya mecbur hissettiği öyküyü kaleme alır. Yazar için ne son yıllarda sözü edilen roman patlamasının ne de roman patlamasından kısa bir süre önce yaşadığı rivayet edilen öykü patlamasının hiçbir anlamı yoktur. O kısa süren patlamalardan değil içinde kendini yazmaya mecbur bırakan sebepten yola çıkarak ve o sebebe ulaşmaya çalışarak öykü yazar.

Yazar, anlatmaya mecbur olduğunu anlatır. Yoksa öykü “allamelik” taslamaya ve taslanan allamelikleri taşımaya uygun bir tür değildir. Bu yüzden de öykü boş kâğıda yazılır, boş kâğıda anlatılır ve boş kâğıda inşa edilir. Yazar, “olay”ın değil “oluş”un peşindedir. Bu yüzden de anlatma anlatılanın önünde yer alır ki “gazete haber”i ile öykü arasındaki fark da budur. Gazete haberinden farklı olarak öykünün bildirdiği haberi eski-

mez kılan, her okuyuşta taze tutan da bu. Yazar, kaleme aldığı öykü ile dokunduğu, temas ettiği meselerden çok dokusuyla, kumaşıyla kendini okutan, anlaşılmaktan ziyade hissettiren öyküler inşa eder boş kâğıda.

Öykü boş kâğıda söylenen yalanlardır. “Sanat, her zaman yalan söylemez mi?” diye sorar Kavafis. Onun bahsettiği yalana bir mim koymakta fayda var. Çünkü sanatın söylediği, sanatçının kurguladığı yalan, gündelik hayatımızda söylenen yalanlardan mahiyet itibarıyla farklıdır. Sanatçı gerçeğin ta kendisini değil ondan seçip yeniden inşa ettiği ölçüde sanatını icra eder. Söz doğrudan eserin içinde yer alamaz. Çünkü söz sanatçının zihin potasında eriyebildiği ve eserde donabildiği ölçüde sanattır. Sanatçının zihin potasında erittikleri nesnel olanı subjektifleştirme, özneleştirme sürecidir. Bu eriyiğin eserde donması ise sanatçının zihnini imbiğinden geçirip kendine ait kıldığı, subjektiflediği şeyi eser olarak yeniden nesneleştirmesiyle gerçekleşir. Sanatçının zihnine ait olamayan şey bu yeniden nesneleştirme sürecine de dahil edilemez. Yeniden nesneleştirip eser haline getirilemeyen ise de muhabatına, seyircisine, okuruna ulaşamaz ve zihin boyutunda soyut ve atıl kalmaya mahkûm olur.

Öykü boş kâğıda ama dolu bir gönül kahdehi ve zihin ile yazılır ve yazılan öykü doldurduğu, harcadığı kâğıda ve kendisini okunmak için harcanan zamana deşmelidir.

NEZİHE MERİÇ'E MERSİN KENTİ EDEBİYAT ÖDÜLÜ

Ülkemizde ve Mersin’de edebiyata olan ilgiyi geliştirmek, ulusal ölçekte bir verime dönüştürmek, edebiyat okurlarının dikkatini nitelikli örneklerle çekmek amacıyla, Türk edebiyatının gelişmesine katkıda

bulunmuş kişileri onurlandırmak, daha yaygın okunmalarını sağlamak için Mersin Ticaret ve Sanayi Odası tarafından verilen “Mersin Kenti Edebiyat Ödülü” bu yıl öykücü Nezihe Meriç’e verildi.

Özdemir İnce başkanlığında bir araya gelen Prof. Dr. Dilek Doltaş, İpek Ongun, Hüseyin Ferhad ve Celal Soycán’dan oluşan değerlendirmeye kurulu, 2007 yılı için önerilen adaylar arasından, Nezihe Meriç’i ödüle layık gördüler.

Kurulun yaptığı açıklamada;

a) Cumhuriyet dönemi hikayeciliğimizin öncü kurucuları arasında yer aldığı; kadın yazarlarımızın önünü açan, ufkunu genişleten bir klasik olduğu,

b) Hikâyelerinde gündelik hayatın mucizesini yüksek bir dil bilinciyle aktardığı; tarihsel zamana “ev”in biçimini verdiği; 1950 sonrası insanın zihinsel ve ruhsal topografyasını çıkardığı; yarattığı kişilikleri bir eleştirel merhametle sevdiği için, çağdaş hikâyeciliğimizin büyük ustası Nezihe Meriç’i oy birliği ile ödüle değer bulunulduğu”

belirtili.

Nezihe Meriç’e ödülü, 18 Aralık’ta Mersin’de verilecek.

ABDULLAH BAŞTÜRK İŞÇİ ÖYKÜLERİ ÖDÜLÜ

Genel-İş, Edebiyatçılar Derneği ve Abdullah Baştürk’ün ailesinin ortaklaşa düzenlediği Abdullah Baştürk İşçi Öyküleri Yarışması’nın bu yıl 5.si düzenleniyor.

Amatör ya da profesyonel tüm öykücülere açık olan yarışmaya işçiler ve emeğiyle geçinen diğer çalışanlar hakkında yazılmış her türlü öykü ile katılınabilecek.

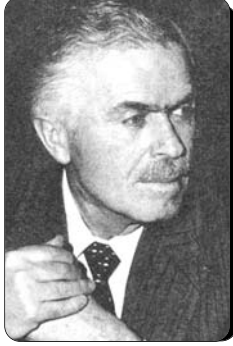
Genel-İş ve DİSK eski Genel Başkanı Abdullah Baştürk anısına düzenlenen yarışmaya sunulacak eserlerde Türkçeyi kullanmadaki başarı ve yazınsal duyarlılık da aranacak. Yarışmaya katılacak eserlerin daha önce yayınlanmamış olması gerekiyor. Yarışmaya

Nezihe Meriç

en çok üç öyküyle aday olunabiliyor. Öykülerde sayfa sınırlaması yok. Son başvuru tarihi ise 9 Kasım 2007.

Remzi İnanç, Remzi İnanç, Vecihi Timuroğlu, Necati Tosuner, Tuncer Uçarol, Ahmet Yıldız'dan oluşan Seçici

Abdullah Baştürk

Kurul'un değerlendireceği öykülerden ödüle layık görülenler Baştürk'ün ölüm yıldönümü olan 21 Aralık'ta açıklanacak. Birinciye bin YTL, ikinciye 750 YTY, üçüncüye 500 YTL ödül verilecek, ödül kazanan öykülerle yayımlanmaya değer görülen öyküler için 100 YTL telif ödenerek, kitap olarak yayımlanabilecek.

FOÇA BELEDİYESİ DENİZ ÖYKÜLERİ ÖDÜLÜ

Foça Belediyesi, her yıl eylül ayının ilk yarısında gerçekleştirdiği "Uluslararası Rastgele Balıkçılık Festivali" kapsamında "deniz öyküleri" yarışması düzenleyecek.

Belediyeden yapılan açıklamada yarışmanın herkese açık olduğu, "deniz" konusuyla bağlantılı ve daha önce herhangi bir kitapta yayınlanmamış eserlerle başvurulabileceği bildirildi. Duyuruda özetle şöyle denildi: "Bir yazar en çok üç öyküyle katılabilecek. Sayfa sınırlaması aranmayacak. Açık isimle katılmak zorunlu. Başvuru yazısında yazarın adı soyadı, adresi, telefonu, varsa e-posta bilgilerini belirtmesi, yaşam öyküsünü de eklenmesi gerekiyor. 15 Ağustos'a kadar elden, posta ya da kargoyla; Foça Belediyesi Halkla İlişkiler Birimi, Deniz Öyküleri Ödüllü, Foça-İzmir adresine ulaştırılması gerekiyor. Birinciye 2 bin 500, ikinciye 2 bin, üçüncüye bin 500 YTL para ödülü ile plaket

verilecek. Seçici kurulca övgüye değer görülen öyküler olursa, bunların yazarları da Uluslararası Rastgele Balıkçılık Festivali'nde konuk edilecek."

Seçici Kurul, Tarık Dursun K. Muzaffer İzgü, Hüseyin Yurttaş, Ahmet Önel ve Mehmet Atilla'dan oluşmaktadır.

ÜMİT KAFTANCIOĞLU ÖYKÜ ÖDÜLLERİ

2008 Ümit Kaftancıoğlu Öykü Ödülleri için başvurular başladı. Yarışmaya katılım için son başvuru tarihi 30 Kasım 2007.

Yarışmaya eser sahipleri yayımlanmamış ve ödül almamış 2'şer öykü ile katılacaklardır. Yapılan açıklamada "Değerlendirme 1.,2., 3.

Ümit Kaftancıoğlu

şeklinde olacak, ilk 10'a giren öyküler kitap olarak yayımlanacaktır. Dereceye giren katılımcılar plaket ve kitap seti ile ödüllendirileceklerdir." denilmiştir.

Seçici Kurulu, Feyza HEPÇİLİNGİRLER, Adnan ÖZYALÇINER, Osman ŞAHİN, Mehmet GÜLER, Öner YAĞCI'dan oluşan öykü yarışmasının sonuçları 20.03.2008 tarihinde açıklanacak ve Ümit Kaftancıoğlu'nun öldürülüşünün 28. yılı olan 11 Nisan 2008 günü yapılacak anma töreni ile ödüller sahiplerine verilecek.

YENİ ÖYKÜ KİTAPLARI

REFİK ALGAN, UMARSAMAZ UYKUCU (YKY, İstanbul 2007, 21 öykü: Kısa Metinler: Atın Kuyruğu; Hakikat; Kuyu; Sisiphos'un Kanalları; Geceleyin; Bir Aşk Öyküsü; Çimenlerin İçindeki Karınca; Bir Kız

ve Bir Oğlan; O Çok Geniş, asfalt ve Bakımlı Bir Caddeydi; Buluş; Susun Çocuklar!; Sandviç; Manolya ve Fener; Hikayeler: Uzaklar ve Bir Ağaç; Üç Kızlar; Zeytinyağlı Biber Dolması; Hünkar Kebabı ve Mary'nin Kuzusu; Anatomi Tiyatrosu; "Umursamaz Uykucu" ve Bir Yazıt; Prof.; Aslan Avcısı; Gece Müziği; Yazmak İstemediğim Hikayeler)

ALİ RIZA ARICAN, PASİFİK ÖYKÜLERİ (Aralık, İstanbul 2007, 12 öykü: İlahi Şaka; Palyaço; Genç Bir Yazarın Portresi; İnat; Hiç Bitmeyen Sözlük; Duvar; Kuyu; Balık; Tokçay; Çelişki; Zaman; Göz)

MUSTAFA ATMACA, TIRATA (Romantikkitap, İstanbul 2007)

EMİNE CEYLAN, KIŞ YOLCULUĞU (Norgunk, İstanbul 2007, 8 öykü: Mısır Tarlası; Kıyıda; Bay K.; Şantiye; Kış Yolculuğu; Aşk Arayışı; Kurban; Bir Hikaye)

NURETTİN DURMAN, MEKTEBİN BACALARI (İlke, İstanbul 2007, 18 öykü: Mektebin Bacaları; İyi Akşamlar; Kuşkonmaz'da Bir Çay İçeyim Demiştim; Bir Düş Gördüm Gecedem; Sarı Kırmızılı Bir Hafta Gedire Kalırken; Jr. Evliya; Kayıtlar; Kiralık Daire Aranıyor; Muhteşem Bir Gündü Pazar; Entel Ağbim Kızmasın!; Çürük Diş; Hayat Bir Coşkudur; Küçük adam'ın Büyük Oyunu; Arada Bir Çık Görün Bari; Şairlerin İşleri Dil ile Alakalıdır Elbet; Dostum Kerametlin; Sehahattin; Çocan Odasında Çarمیha Gerilen Adam)

HAKAN İŞCEN, YARATICI YAZARLIK KURSU (Everest, İstanbul 2007, 20 öykü: Yaratıcı Yazarlık Kursu I; Yuri Gagarin; Matruşka; İrlanda İşi; Salacak'ta Okazyon; Komiser Şefik; Kırmızı Lokomotif; Davacı; Motosiklet; Sarı Haplar; Lebi Derya Aile Çay Bahçesi; Son Şiir; Feyyaz; Sapık; Fossil; Komplo; Balon; Geciken Vahiy; Venüs'e Yolculuk; Yaratıcı Yazarlık Kursu II)

ZAFER KÖSE, EVİN YOLU (Mevsimsiz, İstanbul 2007, 20 öykü: Yirmi Birinci Öykü; Avuç İçinden; Evin Yolu; Şablonlar Üzerine; Akıp Gider; Yıllarca; Pratagonce

Öğrenmekte Olan Arkadaşın Mektubuna Yanıt — 721; Ağır Yük; Titreşen Sessizlik; İçadım; Düştü Çamura; Ezgi; Karton Kutu; Pislik; Bisikletler Binenin; Hayranın Ölümü; Bir Kuş; Yanlış Hesap; Seraptı; Tanıklık)

MELİS KUTLU, FRANSIZCA BİLEN YEŞİL ATKI (Kırmızı, İstanbul 2007, 14 öykü: Fransızca Bilen Yeşil Atkı; Kendi Kendine Konuşan Kadın; Lavanta Kokan Yüzük; Seine Nehri'nde Umutlarım; Sekiz Numaralı Daire; Domuz Derisi Samsonite; Ada'ya Gideceğim; Kanyak Şişesindeki Hikaye; Yüzüme Yaklaşma; Bahar Pandomimi; Kör Ejder; Ayrıntı; Engin Yalnızlık; Oyun)

M. NİHAL ÖZÜM, ÇİÇEKLER DE KONUŞUR (Ürün, Ankara 2007, 23 öykü: Sevgi Kıvılcımları; Görünmez Duvar; Dönek; Yüzbaşının Karısı; Saygıdeğer Beyefendi; Dövme Yarası; Oğlan Anası; Üç-Z; Kırılğan Üzüntü; Anılarda Kalan Yıllar; Oyallı Yemeni; Yazlıkçılar; Dışı Parlak-İçi Kaypak Tünel ve Yakışıklı; Paspas; Yürek Acısı; Dayının Üzüntüsü; Tekerleme; Kerem ile Aslı; Sivrisinekler de Vızıldar; Aile Bahçesi; Yaşama Sevinci; Umut; Çiçekler de Konuşur)

ERHAN PINARBAŞI, AYNADAKİ KADIN (Yirmidört, İstanbul 2007, 14 öykü: Aynadaki Kadın; Kuyruk Düşleri; Benli Kadın; Seyit; Horozlu Cep Aynası; Görev; Bekaret; Tak Tak Tıkırık; Uçaklar; Karışlaşma; Neşter; Panayır; Dostum; Serseriler)

DOĞAN SOYDAN, SEN YİNE DE ÜZÜLME (Ürün, Ankara 2007, 9 öykü: Bir Top Anahtar; Ben Şapkamı Çıkarmam; Kıtık Deresi; Eski Paralar; "Bizim Radyo"; Diş Ağrısı ve Çingeneler; Paşa Geliyor; Cin(ci)ler Dünyası; Sen Yine de üzülme

SERAY ŞAHİNER, GELİN BAŞI (Can, İstanbul 2007, 10 öykü: Sorumlu ve Sorunlu; Buzdolabı Süsü Misali; "Tel"siz Duvaksız; Yalnız Ama Gururlu; İadesiz Tahhütsüz; Gelin Başı; Yedi Ağlı Don; Tanga Don Hissi; Harmandalı; İlk Öpüşte Aşk)

NECATİ TOSUNER, YAKAMOZ AVINA ÇIKMAK (Kanat, İstanbul 2007, 15 öykü: Acı Yağmur; Gözlem; Birkaç “Çok Kısa” Öykü; Ceket Cebi; Şimdi; Şenlik; Güllüçük; dört Ayrı Günün Çok Kısa Öyküsü; sessiz; Zaffer Sükan; Vedat Günyol; Dersimiz; Deprem; Alanya’da Bir Kıyıda; Gölgele; Gelecek)

SİBEL K. TÜRKER, AĞULA (Doğan, İstanbul 2007, 11 öykü: Suskun Bir Çocuk; Hayat-Memet Meselesi; Sevmek Öldürmek; Abeze; Yıldızların Işığı; Kuş Biçimi; Baş Mermer Yazıları; Kuyumerdivenayma; İade-i Hürriyet; Onuncu Öykü; Film Şeridi)

SADIK YALSIZUÇANLAR, GARİP (Kapı, İstanbul 2007, 28 öykü: Bahnhoftan Dönerken İçime Bıraktığın Tuhaf İşaretler; O Yer; Ayna ile Sırrı; ‘Alan Bir Kıldan Alır’; Garip; Olmadık Bir Şey; Vebal; İşler Vakitle-

re Rehinlidir; Denizde Ölüm; Biliyorum Oradasın; Av; Ne Feryad Edersin; Kırmızı Bir Yağmur; Savaşın Birinci Günü; Sınırlı Kavrayış Biçimine İlişkin Öykü Taslakları Mektubu; Düşkırığı; Yüzüm; Mektup; Yar Kokusu; Bu Sabah; Rüya ile Tabiri; Bozuk Ef Klavye ile Bir Şiir Yazma Girişimi; deli Sarığ; Boş; böhüüüü; Halamın Çiçekleri; Seni Süt İçmeye Çağırıyorum; Cennet’in Sonu)

AYMAZ E. PINAR, ŞU İNSANLAR (Komşu Yayınevi, İstanbul 2007, 19 öykü: Trende; Fıstıklı Baklava; Talihsiz; Sözlü; Hâlâ Sigara İçiyoruz; Müdür Bey; Küçük Bir Diploma Töreni; Hayat Anlamsız; Önemsiz Bir Haber; Mangal Sefası; İfadem; Bir Ziyaret; Deniz Pastanesi; Böyle Dost Düşman Başına!; Satış; Zeytinburnu’nun Sesi; Ban-yolarda; Bir Numara; Havaalanına)

MUSTAFA ŞAHİN

YEDEK YAZAR

Seyyal ruhum dikiş tutmuyor. Dinmiyor, dinlenmiyor. Dur-duraksız daldan Sdala konuyor, uslanmıyor, sükuna ermiyor. Bu iş, bu mekan, bu muhit bana göre değil diye yıllardır kendi kanıma giriyorum. Oysa, onca yıl biriktirdiğim düşüncelerim var, fikirlerim büsbütün olgunlaştı. Sonra, devlete şunca yıllık hizmetim var, istesem en yukarılara kadar çıkardım, ama çıkmadım. Birikim yaptım. Öyle ki, bendeki tereke kimsede yok. Türkiye'nin en büyük kişisel kupür arşivine sahibim ve her alanda söyleyecek sözlerim var. Artık bir köşede birikimimi insanlara aktarmalı, kanaatlerimi serdetmeliyim. Bütün mesele o asûde köşenin dünyanın neresinde olduğu. Ah bir bilsem.

Ekmek çakalın ağzında olmasa yazarlık hayatımı kazanmam mümkündü. Yazık ki ekmek hâlâ çakalın ağzında ve ben hâlâ başladığım yerdeyim. Ülkemi düşünüyorum. İşte kendi öyküm ülkemin öyküsünün özetidir Bir yazara hak ettiği itibarı vermeyen bir ülke ne kadar itibar edinebilir ki. Dünyada bazı düş ve düşüncelerin kapısız olduğunu bilirsiniz. Benimkilerin hemen hepsi üstüme kapanıyor. Oysa, öyle olmayabilirdi. Mesela yazı işinde verimli olabilirdim, yani randımanlı. Yazarlara nispetle hiçbir noksanım yok gibi geliyor. Yazarlığın gerektirdiği direnci, özveriyi, zorlukları iyi biliyorum. En önemli unsuru üslup. Yani usturup. Bende var. Allah vergisi.

Yazma arzusu bir karasevda mı bu diye çok düşündüm, defalarca kapılar üzerime kapandı, geri adımlar attım. Elimden gelse vaz geçeceğim lakin, elimden gelmiyor. Bir tür selüloz tutkusuna tutulmuşum. Nerede boş bir kağıt görsem içim eriyor. Rüyalarıma bile envai çeşit kağıt giriyor. Aharlı kağıtlar, mühürlü kağıtlar, hamur kağıtlar, kuşe kağıtlar, amerikan bristoller. Öyle ki, dün gece aydıngere dökülmüş kitabımı bile gördüm. Şu satırları kayda geçirmem için yüreğimi taşıran da bu son rüya oldu. En az otuzaltı punto ile ismim yazılıydı kapakta: Fuat YAZICI. Kitabın sırtında, arka kapağında, içeride tam dört kez ismim vardı. Hak yerini bulmuş, rüyam rüyada da olsa gerçek olmuştu. Acaip, coşkun, ırmak gibi bir duygu seline kapılmış, daha evvel hiç bu kadar çoğalmamıştım.

Arka kapakta kısa yaşamöykümü okurken kalbim duracaktı. Doğum tarihimi, doğum yerim, okullarım, vatanî görevimi yaptığım kışla, ilk yazımı yayınladığım mahalli gazete, seçim analizleri için ilçemize gelen köşe yazarının

benden yaptığı alıntılar ve cömert iltifatları, memuriyete ilk girdiğim tarih, hepsi vardı. İşte kitapçı raflarındaydı ismim. Memurlardan bir memur değil, bir bordro mahkumu değil, özel bir isimdim. Çok özel. Raflardaydım. Burunlarından kıl aldırmayan yazarlarla aynı boy hizasındaydım. Kim olduğumu anlamaları, fikirlerimle yüzyüze gelmeleri için kitaba uzanmaları yeterdi.

Keşke sabah olmasa, “geç kaldın servise“ diye uyandırılmasaydım. Her gün bir stepne gibi beni götüren getiren o servis aracı kapımın önünden hiç geçmeseydi. Yolun başında özgürlüğümü seçseydim de babamın masa başı iş özlemine boyun eğmeseydim. Varsın bir sağlık karnem olmasaydı. Daha az önce Türk Edebiyatı reyonundaydım. Mutluydum, üçyüz kırkdört sayfaydım, yüzlerce fikir, binlerce cümleydim. Batı Edebiyatı reyonu karşımdaydı. Kıskanç bakışları üzerimdeydi yazarların. Uyandırılmasam saatlerce tartışırdım onlarla. Özellikle varoluşçularla. İnsanı parçaladıklarını, lime lime ettiklerini, edebiyatın işlevinin bölmek değil bütünlemek olduğunu söyledim. Bu servis, bu yedek lastik psikoza, bu şef, bu evrak yığını, bu sabah imzaları öldürecek beni. Akvaryuma atılan yem gibiyim. Kendi alemimde oluşum bu küçük adamları çıldırtıyor, ama inatla onlara tenezzül etmiyorum. Evrakla ilgili görünüyorum, ama aklım fikrim o “vatani görevli“ cümlede.

Aslında ben başka vatani görevler de yapabilirim. Ama uyandırıldım işte. Dünya yine dar gelecek, iki yakam yine bir araya gelmeyecek. Ekmeğini taştan, betondan, çimentodan çıkaranlara imreneceğim. Günboyu, kitapçı raflarını işgal eden yazarlarla hesaplaşacak, gece boyu onlarla gırtlak gırtlığa gelecek, ertesi, ertesi gün mahsur kalışıma hayıflanacağım. Mütemediyen mahsur. Bu iş, bu müptezel adamlar, bu hiyerarşik düzen, bu mesai bana göre değil. Bu uyuz şefle, bu et kafalı müdürle, bu tımarhanelik başkanla nereye kadar gidebilirim. Yıl başında toplantı yaptı bu tımarhanelik. Bütün daire efradını, yetmiş iki insanı başıma topladı. Düşünebiliyor musunuz, yüz kırk dört göz üzerimdeydi. Üstelik çoğu kadın gözü. Dahası, Suzan hanımın gözleri dahi üzerimdeydi. “arkadaşlar, burada roman okuyanlar bile var“ dedi şerfsiz adam.

Rakamlardan haz etmiyorum. Hesapsız yaşamak istiyorum. Harflerin olmadığı, tuşlarına dokununca sadece rakamların çıktığı bu makine bana göre değil. Suzan hanımın kederli yüzü bunu benden bekledi, ama babamın çatık kaşları belirince bir kez daha yutkunmakla yetindim. Ben bir kalem adamıyım. Daktilo, kalem, klavye istiyorum. Bilançodan, bütçeden, finansmandan, tahakkuktan anlamıyorum. Bakiye, extre, mahsup, tediye, tahsil dekontlarından nefret ediyorum. Alacaklının hesabını borçluya, borçlununkini alacaklıya yazıyor, brütten neti çıkaramıyor, katma değeri genel toplamdan ayıramıyorum. Emekliliği hak ettim, istifa dilekçem çekmecemde, ama yine de başıma bir şey gelecek diye korkuyorum, kimseyi sevindirmek istemiyorum. İki-

de bir o mendebur şefe, o murdar müdüre basit hesapları sormak zorunda kalmam kanıma dokunuyor. “Yine dağıldın, toplan artık Yazıcı” diyor, bet sesini yükselterek, herkese duyurarak.

Çevremdeki herkesin hayatı otomatığe bağlı. Benimki niye sarpa sarsın. Niye. Bütün gün bulmaca dolduran, Mısır tanrısı Ra’yı, Do notasını bile her defasında bana soran, hiçbir kelimenin eş anlamlısını bilmeyen insanlara mahkum olmak yerine şimdi İstanbul’da olabilirdim. Küçük adamın şiire girişinin şiiri küçülttüğü üzerine bir tartışma açabilir İstanbul zürefasıyla boy ölçüşebilirdim. Akademik kariyerim yok tamam, ama mesela isimsiz de yazabilirim. Bilim adamlarının tezlerine pekala takdim, takriz, sunuş, sunular yazabilirdim. Çünkü, kimin kime ne kadar minnettar olduğunu bilirim. Akademik bilginin çoğu zaten minnet bilgisi zinciri değil mi.

Ankara’da olabilirdim. Hem kariyer hem yazarlık yapabilirdim. Şef, müdür, iç dekoratör, mimar değilim, ama bu yaşımda hâlâ öğrenebiliyorum. Melekelerim açık. Okuyorum, anlıyorum, yazıyorum. Tip imal edebiliyor, karakter çizebiliyorum. Kendi kreasyonlarımı modellerime giydirebiliyor, yakıştırabiliyorum. Kağıt üzerinde habbeyi kubbe yapabilmek benim için iş değil. Bir fiçinin içinde geçmiş yaşamöykülerini sarayda edinilmiş muazzam bir şehzade tecrübesine dönüştürebiliyor, kısacık künyelerden zengin biyografiler çıkarabiliyorum. Fikir kırıntılara ya da kırık pirinç tanelerine sofistike derinlikler kazandırabiliyorum.

Gazetede sütunum olmayabilir, televizyonda, radyoda yorum yapmayabilirim. Bugüne kadar hiçbir jenerikte adım akmamış olabilir. Bu hakların hepsi benden esirgenmiş olabilir. Tamam ama, biliyorum ki, bu işlerin pişirildiği yayın mutfakları var. Mesela milyonların dimağına seslenen cehli mürekkep spikerlerin okuduğu metinleri redakte edebilir, onlara anlamlı cümleler kurabilirim. Bütün bunları yapabiliyorsam ve karşılığında bir şey istemiyorsam bu hak neden benden esirgenir. Kaldı ki daha başka yeteneklerim olduğu da cümle alemin malumu.

Mesela: Yüksek ricalin huzurunda protokol konuşması yapacak devlet büyüklüklerine her meclisin mehabetine uygun nutuklar yazabilir, teknik bölüme geçmeden önceki kısımları etkili bir dille kaleme alabilir, vurgulanması gereken yerlerin altını çizebilirim. İstikbalin yıldızlarını, yarınki Türkiye’nin kurucu öncülerini fosforlayabilirim. Bunu kolaylıkla yapabilirim ve kadro şart değil. Üstelik buna onların da ihtiyaç duyduklarını ekranlarda notlarını karıştırırken açıkça görüyorum. Kaç kez mektuplar yazdım, onlara hangi katkılarda bulunabileceğimi bildirdim ama aramızdaki mesafenin uzunluğu, amirlerimin bendeki potansiyeli kıskanması her defasında erişime mani oldu.

Dahası, ülkemizde kanayan bir yara var. Sosyal bir yara. Ben buna ’temsil yarası’ diyorum ve her seferinde içim kanıyor. Bu yarayı sarabilirim. Şöy-

le ki: Şehirlerarası otobüs firmalarının mola verdiği yol güzergahlarındaki dinlenme tesisleri ülkelerin tanıtımında en gözde mekanlardır. Bizim ülkemiz için de bu böyledir. İstanbuldaki Topkapı müzesi, Ankara'daki Etnografya müzesi ya da Uşaktaki Karun hazineleri bile yol güzergahındaki herhangi bir dinlenme tesisi kadar önem arz etmez. Buralardaki anonslar medeniyetler beşiği ülkemizin tarihi iddiasıyla örtüşmüyor. Sunucuların aksanları bir yana cümleleri çoğu kez bozuk. Venedik'ten, Napoli'den, Viyana'dan Siirt güzergahına sery ü sefer edecek otobüs firmalarındaki madam ve matmazeller ile onları emniyet içinde ülkemize taşıyan saygıdeğer kaptanlara hitaben mola hakkında verilen kısa anons bilgileri muhakkak ki daha şık ve ülkemize yararlı olmalı. Ülkemin itibarı ve hakkıyla temsili için mesela ben bir yazar olarak kusursuz, lirik, manidar anonslar yazarak hem kendi ukdemi çözebilir hem de bu ülkeye büyük bir katkı sağlayabilirim.

Keza, otobüs firmalarında kalkış anı, mola ve menzil öncesi hosteslerin sunduğu periyodik anonslarda dışarıdaki ısıdan varılacak menzile bulunulan uzaklığa kadar gerekli bilgilerin verilmesinin uzay yolculuğu intibayı vermesi ülkemiz adına gurur verici bir gelişmedir ve takdire şayandır. Lakin kakafonik kelime seçimi ile metinlerin uzunluğunun sefere çıkan insanlarımızın gönlünce duygulanmalarına mani olduğuna ben şahsen kendim bizzat defalarca içim yanarak şahit olmuş, hayıflanmışımdır. Devlet yolunda giden bu otobüslerde pekala bir şairin, bir ressamın, bir muzisyenin de olabileceğini anons yapan hosteslerin bilmesi gerektiğini Kültür ve Turizm Bakanlığımız, Kara Yolları Genel Müdürlüğümüz ya da Türk Dil Kurumumuz bilmez mi. Fırsat ve imkan verilirse otobüs içi anonslara da önemli katkılar sunabilir, incelikli, zarif metinler kaleme alabilirim.

Sonra mesela edebiyat-sanat dergileri. Bence çok önemliler. Ülkemizin itibarı için en az mola yerleri kadar önemli olduklarını düşünüyor, selülozu bir tek dergilerin heba etmediğine inanıyorum. Ancak okunmuyorlar. Benden yazma hakkı esirgendiği gibi yüksek kültür halkımızdan sakınıyor. Bunun niye böyle olduğunu da çok düşündüm. Televizyona zaten tenezzül etmiyorum, ama gazeteci güruhu edebiyat ve sanatı, yani memleketin ruh haritasını imha ediyor. Kültür sanat sayfalarını bile bir yâd-ı cemil olarak yaşıyorlar ama, içerikleri bomboş. İçindekilere bakarak yapılan dergi kitap tanıtımları, arka kapak bilgilerine göre yazılan eleştiriler utanç verici. Oysa mesela ben fırsat verilirse çok analitik kitap ve dergi tanıtımları yazabilir, uyarıcı, yol gösterici eleştirilerde bulunabilirim.

Bir başka konu jüriler. Bunu da çok düşünmüşlüğüm vardır. Öteden beri ödüllü yarışmalarla ilgiliyim. Gemerek Belediyesinin açtığı öykü yarışmasın-

da mansiyon almaya hak kazanmışlığım var. Mal müdüründen aldığım ödülün ve ödüle layık “Yatık döner“ adlı öykümün Gemerek’in Sesi Gazetesinde tam sayfa yayınlanmış olması dillere destan olmuştur. Bugün dahi isteyen herkes dünyanın her yerinde internete girerek görebilir, okuyabilir, sanat kuramım ve Türk edebiyatındaki yerim hakkında fikir edinebilir. O halde neden edebiyat-sanat jürilerine alınmıyorum. Anlamak mümkün değil. Bunca sene fikri hür vicdanı hür diye gördüğüm ve binlerce kupürünü derlediğim bu yayın organlarındaki hiyerarşi acaba kamu yönetiminden daha mı çok fırsat eşitliğine kapalı. Diyorum ki, kendim için adalet isteyeceğime başkaları gibi imtiyaz istesem menzile varmak için daha doğru bir strateji mi izlemiş olurum acaba?

Ayrıca ülkemizde çok az sayıda olsa da aradabir ilanlarını görüyorum. Bazı kurumlar yazarlık kursları açıyorlar. Bu çok güzel bir fikir ötedenberi benim projelerim arasındadır. Üniversitelerden daha çok iş göreceklarine muhakkak gözüyle bakıyorum. Yazarlığa hevesli onca genç dimağın sağda solda heder olduğuna, cep telefonlarına mesaj yazarak yazarlık arzularına cevap aradıklarına her yerde şahit oluyorum. Ama tek bir okura yazarak yazar olunamaz. Trafik ehliyet kursları var, bilgisayar kursları var, dersaneler var ama yazarlık kursları yok. Mesela ben, bir yazarlık kursunda dersler verebilirim, ülkemizi emanet edeceğimiz gençlerimize yol yordam gösterebilirim. Bu da bir fikirdir.

Son olarak, yazarlar zaman zaman mola ihtiyacı duyuyorlar. Özellikle yaz geldiğinde sular ve sahiller ısındığında bütün bir yıl imal-i fikr eyleyen köşe sahibi yazarlar sürmenaj olmamak için yorgun zihinlerini ve bedenlerini haklı olarak tatile çıkarıyorlar. Öyle de olması gerekiyor. On gün bazen on beş gün yazarlarımız yıllık tatillerinin bir kısmını kullandıklarından köşeleri boş kalıyor. Hesap edilse bu kaybın cari açıktan çok daha büyük bir açık olduğu bariz biçimde görülür. Oysa bendeniz müsaitim ve buradayım. Mükte-sebatımın kâfi olduğunu her yayın organı test edebilir. Yıllardır hazır kıta bekliyorum. Diyorum ki, nöbetçi yedek yazar olarak görev alabilir, yazarlarımızın yokluğunda onları aratmayacak şekilde boşluklarını doldurabilirim. Hem de ziyadesiyle. Ben bunu yapabilirim. İnanın. ❧

SADIK YALSIZUÇANLAR

RÜYA İLE TABİRİ

Ben cahilim bilemiyorum, bu yazılardan bir şey anlamıyorum. Ben bu yazgılara tahammül edemiyorum. Bu yalnızlıklar beni üzüyor, buna dayanmıyorum.

Biliyorum seni bana vermeyecekler. Ben bu yükleri nasıl taşıyacağım?

Seni beni düşünen var biliyorum ama bu ayrılıkların içinde yaşamak zor.

Bu bir düş, tabirini sen ben bilemeyiz.

Ne kadar güç değil mi, her şey nasıl acımasız?

Buraya kendi isteğimizle gelmedik, nereden nasıl getirildik bilmiyoruz, akıl sır ermiyor hiçbir şeye?

Bu uçurtmayı hiç uçurtamayacağız, bu rüzgar gülü yırtıldı, şu parktaki kaydırakta hiç oynamadık, bu ev bizim olmadı, ne yurdumuz ne yuvamız var?

Seni tanıdım yazgım değişti, eski yazılar silindi, bu kırmızı mürekkep kağıttaydı az önce. Önce diyorum ya, senin ne zaman nereden nasıl geldiğini de hatırlayamıyorum.

Nereye gidiyoruz, son nedir, sonra neler olacak tahmin edemiyorum.

Seni çoktandır tanıyordum oysa.

Bunu yavaşça nasıl öğreniyorum bilmiyorum.

Bildiğim seni bana vermeyecekleri, bu yazgının içinde sürüklenirken canının yanacağı.

Ne kadar yalnız bir yer burası, nasıl içi yanıyor insanın?

Gelebilir miyim diyorsun, bu denize girebilir miyim, seninle orada ölebilir miyim?

Kaybolalım istiyorsun, sen bende bu sonbaharın kuru, sarı, kimsesiz tenhaliği içinde, bu yazgıların arasından geçerek, bu yalnızlıklara tahammülü öğrenerek, seni bana beni sana vermeyeceklerini göreyim istiyorsun.

Senin için de zor biliyorum, bu denizde, senin yanan yalnızlığına batmak, bir daha hiç çıkmamak, buradan giderken ıslak bir yünün içinden dikenli, budaklı bir dalın çekilmesi gibi anlıyorum, ama sen geldin, ben seni aradım, bir-birimizi bulduk işte yapacak bir şey yok.

Gidecek bir yer yok sevgilim, ancak kalbimize sefer edebiliriz.

Sadece oraya sığınabiliriz, ikimiz bir yer değiliz, bu odada otururken ne kadar çaresiziz. Burası dünyaya benziyor, vefasız, zalim bir yüzü var. Gözle-

ri öldürücü. Acımasız bir şey bu. Ayırıyor insanı. Seni benden bölüyor, beni sana yasaklıyor, işte görüyorsun dönüp dönüp aynı yere geliyorum, seni bana vermezler sevgilim. Seni duyamıyorum, kentın uğultusu beni sağırlandırıyor. Gözlerime kirli suretler doluyor, onları kalbimden uzaklaştırıyorum. Temiz bir şey değil bu?

Burası senin yalın halin belki, ben orada değilim.

Çok üzgünüm sevgilim, kendimize ait bir bahçemiz yok, bu ağacın yanındayım, dalından bir rüya açıyor, onu tabir edemiyorum. Kelimelerimin takati yok, onları sana anlatamıyorum.

Gitme sevgilim, bu rüyayı sen tabir edebilirsin, seni bana belki verirler, çok yalnızım beni terk etme, beni bu acının ellerine bırakma.

Saçlarımı okşa, alnımdan öp beni, göğsüne yasla, giysilerine sar, ört üzerimi üşüyorum.

Hadi gidelim, çocuk parka gitmek istiyor, onu bize verecekler, bizi ona yazmışlar, sen belki benim yağmurumsun, yürüyelim o yoldan.

O meşenin önünden geçerken bakalım o kuyuda bir ayna var belki rüya içindedir, tabiri çocuğumuzun ışıyan parmağlarıdır.

Üzülme, gitsen de bir gün yazgımız seni getirir.

Belki seni bana verirler, ben bu yazıları okuyabilirim.

Yalnızlık belki yalnızlık değildir. ❧